

Egypte 2005 deel 7 einde

Achter de eetzaal is een leuk kattenhuisje. Elke dag worden ze gevoerd met het restant eten van het restaurant. Het is een leuk gezicht om van alle kanten de katten erop af te zien rennen. Bij mij op het terras komen ze ook. Ik geef ze te eten, meegesmokkeld van het restaurant. De katten worden trouwens overal goed behandeld. Ze mogen gewoon de eetzaal binnen wandelen en later zie ik dat een paar katten zich lekker zonnen op het strandterras. De kok laat ook stukjes vlees vallen waarop ze natuurlijk verwoed aanvallen.

De kelners hebben het niet zo op met de Oekraïense gasten en uit de Oostblok-landen. Die scheppen van alles op en gooien de helft weg om weer een nieuw bord te pakken om iets anders uit te zoeken. Ze hebben hun kinderen ook niet in de hand, want die smijten hun bord leeg op tafel. De kelners hebben het druk om elke keer de boel op te ruimen, want ze zijn hondsbrutaal en nemen gewoon een andere tafel.

We hebben inderdaad nog maar twee dagen. Eigenlijk zijn het er drie, want we worden pas om 17.00 uur afgehaald om naar het vliegveld te gaan.

Ik bespreek met de balie hoe dat met onze bagage gaat. Wij moeten namelijk het appartement al om 10.00 uur uit. Hij strijkt zijn hand over z'n hart en we mogen die derde dag gratis in room number one verblijven.

We hebben nog steeds één ticket niet verzilverd. Het is een boottocht op de rode zee. Hoewel het nog steeds hard waait gaan we toch. Misschien is het verderop ander weer. Met een bus gaan we naar de haven waar al verschillende boten liggen. Aan boord wordt er gekookt en we krijgen later een heerlijke maaltijd voorgeschoteld. Nu is het zo dat duikmateriaal dat volop aanwezig is aan boord niet te vertrouwen is. Ik besluit dan ook maar te snorkelen. Overigens is dat ook gevaarlijk, want de schepen deinen met de flinke branding mee.

De tocht met de boot valt het zicht op de omgeving erg tegen. We zien in de verte slechts wat huizen of gebouwen staan en verder niets de moeite waard om een leuke foto te schieten.

Op onze boot maak ik kennis met een moeder en dochter. Beiden zijn op doorreis en logeren ergens in een ander resort voor een paar dagen. Ze zijn wel naar Luxor geweest en hebben veel van het mooie Egypte gezien. De dochter wil tot mijn vreugde ook wel de zee in met snorkel. In onbekende, dit keer in niet zo helder water, moet je een buddy hebben. We spreken af dat wij samen naar een rots zullen zwemmen. Onderweg zie ik haar plotseling niet

meer. Het kan zijn dat ze eerder bij de rots is dan ik en ik zwem, tegen de flinke koude stroming in moedig verder. Bij de rots aangekomen kan ik me niet eens vasthouden om uit te rusten. Hoe ik het ook probeer, de golven smijten me weer terug in zee. Er zit niets anders op dan maar terug te zwemmen. Ik raak wat gedesoriënteerd en zie eindelijk de boten weer. In plaats van langs de buitenkant een van de boten te zwemmen, duik ik onder water en zwem met de

moed der wanhoop tussen twee boten in. Uitgeput klim ik de trap op waar Peter me omhoog hijst.

Hij heeft zich dodelijk ongerust gemaakt waar ik ben gebleven. Aan het jonge meisje heeft hij gevraagd waar ik uithang, maar ze haalt alleen haar schouders op. Ze blijkt allang terug te zijn aan boord.

Overigens is er totaal geen controle van de bemanning die alleen in de kombuis druk aan het koken zijn. Met een grote baddoek wordt ik door Peter warm gewreven. Op het toilet, héél nauw, heb ik omgekleed en mij van de natte kleren ontdaan. Daarna kom ik een beetje bij met een mixdrankje. Het eten is bijna niet aan mij besteed, want ik ben nog

steeds bijna total loss.

Aangekomen in room number one, heb ik gedoucht en ben in bed gekropen.

Natuurlijk krijg ik de nodige standjes van Peter die op voorhand al op tegen is dat ik de zee inga.

Bij het actieteam is een meisje dat eigenlijk min of meer wordt getolereerd, alleen maar omdat zij een Turkse is en geen Egyptische.

Dagen eerder, wanneer zij even vrij is, komt ze naar onze strandtent en vertelt haar verhaal. Ze spreekt vloeiend Engels. We

worden min of meer vrienden en

wanneer ze de kans ziet, is ze bij ons of komt ze in Oasis bij ons aan de bar hangen. We besteden natuurlijk ook aandacht aan de Egyptische meisjes van het actieteam en geef ze complimenten. Het actieteam heeft het gewoon

zwaar. 's

Ochtends de kinderen

amuseren, de volwassenen en daarna repeteren voor de avondvoorstelling. Het is elke keer een andere voorstelling.

Het Turkse meisje vraagt of we die avond nog naar Oasis gaan. Ik schud nee en zij dringt erop aan dat we tenminste

de volgende avond moeten gaan. 'Die wordt heel bijzonder', zegt ze nog. Er zijn artiesten uitgenodigd en het wordt een spektakel. Ook zal ze zorgen dat we een plaats zullen hebben in de bomvolle zaal.

Ze heeft niets teveel gezegd. We hebben in één woord genoten. Diverse dansen werden opgevoerd, waaronder de Berbische dansen. Ze tollen in het rond met hun lange gewaden. Die vormen op het eind van de dans een grote cirkel die hoger en hoger komt. De ene dans na de andere wordt opgevoerd, ook van mannen die zich als vrouw hebben verkleed. Het is echt om te begillen.

Ik doe op uitnodiging mee met de dansen. We eindigen met een vrolijke polonaise. Bij de tombola win ik tot mijn schrik een ticket naar Mahmya die wij nota bene hebben gecancelled vanwege de stevige wind. Op het podium neem ik de prijs in ontvangst en kom op een idee. Morgen gaan we al terug naar Nederland. Ik vraag of er Nederlanders onder het publiek zijn. Er melden zich diverse personen. Ik kies een vrouw die in een rolstoel zit en voortgeduwd wordt door een dochter. Het levert mij een applaus op.

De volgende dag wenkt een kelner me dat we toch gebruik mogen maken van het ontbijt. Toch steeds geringd met het roze bandje om onze pols worden we op de lijst niet afgevinkt. Het is een verrassing. Hij deelt ook mede dat we gebruik mogen maken van het middageten, zonder enige betaling.

Die dag droog ik mijn natte goed aan de palmboom en andere takken. Ik hoop maar dat het droog wordt.

We gaan naar het terras van het strand en bestellen extra eten voor de vliegtocht terug. Een ezel stoot zich niet tweemaal aan dezelfde steen. Begripvol doet hij extra zijn best om het eten zo goed mogelijk in te pakken.

Ik maak weer een ritje op Oscar en deze keer krijg ik Peter zover om samen op de dromedaris te klimmen. De eigenaar is zo ingenomen dat hij ons van hoofddoekjes voorziet en die zelf om ons hoofd knoopt. Hij maakt ook nog leuke foto's. Verder vermaak ik mij in onze strandtent en denk met heimwee dat ik niet meer zwemmen kan al heb ik nog een extra bikini. Het Turkse meisje komt afscheid van ons nemen en ze vertelt dat ze inmiddels is ontslagen. Dat gaat in Egypte gewoon zonder enig pardon. Ze zegt dat ze het wel redt en met haar hoop ik dat ook. Ik geef haar geld dat ze eerst niet wilt aannemen. 'Doe maar', zeg ik, 'want je zal het nodig hebben'.

Om 17.00 uur precies stopt de bus om ons naar het vliegveld te brengen. Ik wordt in de lobby nog in mijn kraag gevat door de oudere broer van de papyrusstand. Hij zegt verontschuldigend dat zijn broer geen verstand van zakendoen

heeft en voor ons lang bezig is geweest om ook nog Arabisch tekens onder de bestelling te zetten. Ik betaal hem in euro's bedank hem en ook zijn broer voor alle service.

De reist met de bus duurt zeker één tot anderhalf uur.

Het is opnieuw vijf uur vliegen en we landen in een besneeuwd Nederland. De taxibus van Schiphol neemt ook nog andere mensen mee en die worden links en rechts gedropt.

Midden in de nacht komen we aan. De chauffeuse is nog te beroerd om onze bagage netjes uit de bus te halen en gooit die min of meer die op straat. Ik ben zo moe dat ik één koffer de koffer heb gelaten op straat en ben naar ons verwarmde huis ben gelopen.

Einde

Mila Boom-Schenkhuisen